

Šivilja.

Naglo ubadaj, igla jeklena,
Naglo ubadaj in šivaj drobnó,
Ž njo pa teci, nitka svilena,
Ure kazalci na polnoč gredó.

Srečni nevesti šivam to krilo,
Ki ga obleče jutrišnji dan;
Ko ji veselje bo lice rdečilo,
Prizor to hode čarobno krasín!

Leto za letom igla ubada,
Šivam v samoti drugim ljudém;
Često na delo solza mi pada,
Ki jo izvablja žalost očém.

Kje ste, vi dnevi, ko z iglo jekleno
Sebi šivala sem krilo svetló?
Gledam pred sabo gomilo zeleno:
Njega počiva srcé v nji zvestó.

Venec poročni in nádeje svoje
V črni sem dela grob bolečin;
Žalna obleka ljubezni je moje
Veden, četudi jedini spomin.

Naglo ubadaj, igla jeklena,
Naglo ubadaj in šivaj drobnó,
Ž njo pa teci, nitka svilena,
Ure kazalci na polnoč gredó!

Alastor.

Bolna noč.

Viharna noč. — V potokih hudournih
Tik hiše voda se vali.
Temà ob méni črna, v prsih burnih
Srcé kot skala me teží.
Vihar na tlà ob cesti drevje ruši,
Nemilo tuli skozi log;
Bolán ležim na udih in na duši,
Oh, kaj sem pač zadolžil, Bog!
Pustí za máno prěšli dnevi, prazni,
Pred máno vrsta bolnih dnij . . .
Neznane, čudne plešejo prikazni
Okrog zatisnjenih očij.
Iz tesnih prsij vzdihnem v noč globóko,
Na vročo glavo položim si róko.
Živim li? V duši vstaja mi trpeči
Spomin, da sanjal sem nekđaj — o sreči . . .

Filodem.

